

Met grote vreugd en dankbaarheid

Blijspel in drie bedrijven

door

D.J. EGGENGOOR

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MET GROTE VREUGD EN DANKBAARHEID** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **D.J. EGGENGOOR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Goverdina van Hork - een vrouw die 100 jaar wordt

Zeeger van Hork - haar zoon, 75 jaar

Teunis van Hork - haar kleinzoon, 50 jaar

Mientje van Hork - zijn vrouw, 50 jaar

Yvonne van Hork - hun dochter, 25 jaar

Grada van Hork - schoonzuster van Goverdina, 90 jaar

Eppie Vleermuis - journalist van een plaatselijk blad, 45 jaar

Maximiliaan von Braidenbach - een paardenman, 30 jaar

Alma van de Bantenburg - een buurvrouw en de eigenares van een bakkerij, 50 jaar

Karel - haar ietwat sullige zoon, 25 jaar

Het stuk speelt zich af in het dorpscafé van Teunis van Hork. Op het toneel staat een bar en op de voorgrond een stamtafel met pluche kleed. Verder planten en reclamemateriaal aan de muur. Dit spel kan eventueel in ieder gewenst dialect gespeeld worden.

EERSTE BEDRIJF

Teunis en Mientje zijn op het toneel. Mientje is een ietwat onderdanige vrouw die bezig is aan de bar glazen af te drogen. Ze praat wat zeurderig en is duidelijk niet opgewassen tegen haar bazige en overheersende echtgenoot. Teunis zit aan tafel en maakt op een schrijfblok berekeningen. Hij is bezig en overheersend en heeft een luide stem.

Teunis: Nee, echt Mientje, als ik d'r duizend gulden tegenaan gooi en ik weet de zaken zo te regelen, dat alle feestelijkheden hier in onze feestzaal plaatsvinden, dan hou ik d'r ten minste vijfduizend gulden aan over.

Mientje: Och, ik weet niet, Teunis. Eerlijk gezegd, het stuit me toch wel een beetje tegen de borst.

Teunis: Wat is dat nou voor flauwekul, Mientje? Hoezo... stuit me tegen de borst?

Mientje: Nou, om geld te verdienen over de jaardag van opoe heen!

Teunis: Goeie genade, Mientje, het ouwe vel wordt honderd. Dat is toch geen kattepies. En bovendien... 't is toch wel heel iets bijzonders... honderd jaar, alsof je een emmer leeggooit. Hier op 't dorp is d'r nog nooit geen een honderd geworden.

Mientje: Maar denk je dan echt dat je iedereen meekrijgt met je plan? Ik bedoel, de burgemeester en Eppie Vleermuis van De Klaroen?

Teunis: O, maar die heb ik in de zak. Die flapdrol van een burgemeester helemaal en Eppie Vleermuis eet uit m'n handje.

Mientje: Maar de mensen in 't dorp dan! Zouden die mee willen doen?

Teunis: Tuurlijk. D'r gebeurt hier immers nooit wat. En nu kunnen ze een héle week feestvieren. Ik zet met hulp van Eppie Vleermuis een feestprogramma op poten dat klinkt als een klok. Een biertapwedstrijd en een pleebeksjow. En dat allemaal in onze feestzaal.

Mientje: Maar denk je dan niet dat de mensen hier in 't dorp zullen zeggen, dat Teunis van Hork geld wil verdienen over de rug van ouwe Goverdina van Hork héén!

Teunis: Onzin, Mientje. Een mens behoort te zaaien aan alle wateren en te oogsten waar d'r wat te oogsten valt. Alleen zo kom je vooruit in deze wereld. En ik zeg altijd maar zo... wat beuren moet, moet beuren!

Mientje: Je moet eerst maar eens zien dat je Eppie Vleermuis op je hand krijgt. 't Is zo'n eigenwijs mormel.

Teunis: O, laat dat maar aan mij over. Als ik die honderd gulden in het vestzakje duw, dan schrijft hij precies wat ik hebben wil. De achterbaksheid straalt die vent uit de ogen. Hij heeft zo'n gemeen

smoel, dat hij d'r prijzen mee had kunnen winnen op iedere tentoonstelling van jakhalzen!

Mientje: (*zucht*) Kweenie, Teunis, kweenie! Maar goed, je moet het zelf maar weten. Ik was mijn voeten in onschuld. Ik wil d'r ook niet op prakkezeren, want daar krijgt een vrouw alleen maar rare spektakels van in 't hoofd.

Teunis: Zo is 't maar net. Dat zijn ook mannenzaken. (*schrijft in blok*) Iedereen die op het feest komt, die moet voor de consumpties betalen, voor het bier en de braadworsten. Maar de eregasten niet... de eregasten moeten we vrijhouden!

Mientje: De eregasten? Wie zijn dan de eregasten?

Teunis: Nou eh... opoe vanzelf. Zij wordt tenslotte honderd.

Mientje: En wie dan nog meer?

Teunis: Nou, ome Zeeger vanzelf. Hij is tenslotte de enigste nog levendige zoon van opoe.

Mientje: Tuurlijk, om ome Zeeger kunnen we niet heen. Hij heeft toch al zo weinig in 't leven. En nou, in zijn vijfenzeventigste jaar, zit hij daar ook maar zo eenzaam te verpieteren in dat rusthuis in Emmeloord. 't Is zo'n sneue figuur.

Teunis: Allemaal aanstellerij. Hij loopt er ook altijd bij als een zendeling die denkt dat hij de kookpot in gaat. Eens kijken... en dan is er natuurlijk ook nog tante Grada van Hork, de enige nog levende schoonzuster van opoe. Nee, om die ouwe soepkip kunnen we niet heen! Dus die komt ook op de lijst van eregasten.

Goverdina: (*op, gekleed in nachtpon met omslagdoek omgeslagen. Haar grijze haar zit slordig om haar hoofd*) Mientje... Mientje... 't is nu al over tweeën en ik lig daar maar in bed. Waar blijft m'n middageten nou, Mientje? Sinds vanmorgen acht uur heb ik geen nat of droog aan de mond gehad.

Mientje: (*gaat naar haar toe*) Rustig nou maar, opoe, kalm nou maar, mens. Ga nou maar lekker naar bed, hè. Lekker onder de warme dekens.

Goverdina: (*boos*) Onder de warme dekens! Lekker naar bed! Poeh, het mocht wat. De hele godganse dag lig ik op dat benauwde zolderkamertje. 't Is begin mei en ik hoor de vogeltjes weer kwinkeleren dat het een lieve lust is. En ik ruik dat de seringenboom onder mijn dakraam weer in bloei staat. Maar verder merk ik d'r niks van, omdat ik de hele dag in dat stinkkamertje lig. 't Is net alsof opoe teveel is... alsof jullie opoe verstoppen... alsof jullie je voor mij schamen!

Mientje: Och opoe, hoe kun je dat nou zeggen! We zijn hier in huis toch allemaal hartstikke gek met je.

Teunis: (*geïrriteerd*) Hè opoe, mekker toch niet zo. Voor zo'n oud vel als jij, heb je veel te veel praatjes. Je moet je kalm houden, dat is veel beter voor je hart. Dokter zelf heeft je dat nog nadrukkelijk gezegd.

Mientje: (*duwt haar naar de deur*) Kom nou maar weer lekker mee naar bed, opoe. Dan breng ik je straks een heerlijk bordje roggepap. Dat is toch zo goed voor je stoelgang. En onze dokter is goed bij, hij is niet onder een eend uitgebroed!

Goverdina: (*rukt zich los*) Ach wat, de stoelgang enne... de dokter. En dan altijd die smerige roggepap. Ik wil wel eens een keer wat steviger kost. Een lekkere mekreel met Amsterdamse uien.. of eh bruine bonen met uitgebakken vet spek of eh...

Mientje: Maar opoe, je stoelgang enne... je maag...

Teunis: Nou is het genoeg. Laat opoe hier toch niet langer rondflodderen in 't café. Breng haar naar bed, Mientje.

Mientje: Kom nu maar mee, opoe. Dan stop ik je d'r lekker onder. (*samen af met een mopperende en tegenstribbelende opoe*)

Teunis: (*gaat korzelig verder met zijn berekening*) Hèhè, dat is me toch wat. Laat ze toch in bed blijven, in de warmte. Van dat gespook op de gang, daar krijgt ze voordat je 't weet een kou van te pakken. Of een blaasontsteking! En met zo'n oude foekse als opoe, loopt dat zekers op een drama uit, zul je zien, ze is in staat om net voordat ze honderd wordt, nog te gaan hemelen ook!

Alma: (*op, gevolgd door haar zoon Karel. Zij is een pronte figuur in keurige jurk met een wit gesteven schort voor. Karel is een wat sullige figuur met bakkersbroek en bakkerskiel en een witte bakkersmuts op het hoofd*) Goeiedag, Teunis. Ik kom eens even met je praten, man.

Teunis: Ik heb nou geen tijd, Alma. Je ziet toch dat ik bezig ben met de boekhouding.

Alma: Dan moet je maar effe tijd maken, man. We moeten nou heldere praat doen. Bovendien kom ik niet voor m'n eigen maar voor ons Karel. Is niet zo, Karel?

Karel: Zekers, moe!

Teunis: Nou eh... in dat geval! Ik zou zo zeggen, gaat zitten. En wat mag ik jullie inschenken?

Alma: Moeten we dat betalen?

Teunis: Nee nee, 't is voor rekening van 't huis!

Alma: Nou, in dat geval... voor mij een bessentje en voor ons Karel een glaasje sinas... zonder prik! (*ze gaan zitten*)

Teunis: (*schenkt in*) Zo Alma, en vertel me eens, wat is er zo dringend, mens?

Alma: Nou Teunis van Hork, dat zal ik je aan 't benul proberen te brengen. Kijk eens aan, ik ben zo langzamerhand een vrouw op leeftijd

enne...

Teunis: (*spottend*) Kom, kom, Alma! Volgens mij ben je een taaie ouwe kat, die d'r nog lang niet aan denkt om de pijp uit te gaan.

Alma: (*streng*) Lach niet, Teunis. Ik ben nu heel sereneus. We kennen malkander door en door, is niet zo?

Teunis: Zekers, Alma, als m'n eigen broekzak.

Alma: Zo is 't maar net. Sinds jaar en dag run jij hier 't café, dat je opoe en opa nog opgestart hebben. En aan de overkant van de straat heb ik de bakkerswinkel, die m'n va nog is begonnen en die, als de Here 't wil, na m'n heengaan door onze Karel zal worden voortgezet. Is niet zo, Karel?

Karel: Zekers, moe!

Alma: En daar is ons Karel ook zeer kapaabel voor. Hij bakt de lekkerste puddingbroodjes van 't ganse dorp. En z'n mokkapunten, die zijn wijd en zijd beroemd. Die zijn zo lekker, je zou het valse kunstgebit d'r bij opeten. Is niet zo, Karel?

Karel: Zekers, moe.

Alma: En verders, Teunis, je weet, we praten hier op 't dorp niet graag over geld, dat hoef je een ander niet aan de neus te hangen. Ik heb m'n hele leven hard moeten werken, want aan wijlen van de Bantenburg heb ik nooit veel gehad. We waren ampel getrouwd of hij begon al te sukkelen... en verder, één kind... onze Karel. En cake bakken kon hij ook niet goed... zakte steeds in. Is niet zo, Karel?

Karel: Wat, moe?

Alma: Dat ons pa z'n cake steeds inzakte!

Karel: Zekers, moe.

Alma: Maar goed, zoals ik al zei, ik heb altijd hard gewerkt. En hier gezegd en daar gezwegen, ik zit er thans warmpjes bij. Heel, heel warmpjes mag ik wel zeggen. De bakkerswinkel en de bakkerij... geen centje hypotheek meer. En verder nog een kapitaaltje in staatsobligaties met vaste rente. En dan heb ik nog dat boerderijtje in Borculo, met die anderhalve hectare grond. Dat stamt nog uit de nalatenschap van m'n moe d'r volk. D'r zit nou een oud echtpaar op. Veel huur krijg ik d'r niet van, maar ze onderhouden het knap. Ik heb d'r geen omkijken naar en het stijgt alleen maar in waarde. Is niet zo, Karel?

Karel: Zo is 't, moe!

Teunis: Ja Alma, dat is nou allemaal goed en wel. Maar ik weet heus wel dat je een vrouw in bonus bent. Enne...

Alma: (*met geheven wijsvinger*) Maar nou komt het, Teunis. Wat hebben wij nou een paar jaar geleden afgesproken... zo saampjes... over mijn Karel en jouw dochter, Yvonne?

Teunis: Nou, dat eh... dat jouw Karel en mijn Yvonne zouden gaan trouwen.

Alma: Precies, Teunis. Voordat ik het moede hoofd voorgoed te ruste zal leggen, wil ik graag m'n Karel'tje goed verzorgd weten. Is niet zo, Karel?

Karel: Zekers, moe.

Alma: Jouw Yvonne en mijn Karel samen en dat betekent dan, het café en de bakkerij in één hand. Maar nou komt het, wil je dochter wel?

Teunis: Ze heeft niks te willen, ze moet. Ikke beslis en ikke ben de baas!

Alma: Met onwillige honden is het kwaad hazen vangen, Teunis. Ons Karel'tje wil wel, is niet zo, Karel?

Karel: O ja, moe, graag... graag... graag!

Alma: En 't kind is d'r ook rijp voor. Maar nou komt het, Teunis. Zoals je weet is het momenteel kermis op de brink. Gisteravond is ons Karel d'r naartoe geweest. Ik had het kind tien gulden meegegeven, zodat hij de bloemkes eens goed buiten kon zetten, en vanzelfs dat hij jouw Yvonne in 't snotje zou krijgen. Maar nou komt het, Teunis. Die dochter van jou is zo te zien geen vogel die je met een slecht net kunt vangen. Ze keek mijn Karel nog niet met de nek aan... nog niet met de nek, is niet zo, Karel?

Karel: Zekers, moe, zo is 't... nog niet met de nek. (*slaat met de vuist op tafel*) Au!! Ik heb haar de hele avond nagelopen, als een loopse hond! Maar ze lachte me gewoon uit, alsof... alsof ik d'r een was, die zijn oost niet uit zijn west kon houden. Ze keek liever naar een ander.

Teunis: (*springt op: woedend*) Ander? Welke ander bedoel je, Karel!

Alma: (*smalend*) Die kale windhapper van een paardehandelaar, Maximiliaan van Braidenbach, heet-ie! Hij doet in paarden, of zoiets. Jouw Yvonne had alleen maar oog voor die vent. En ons Karel moest voor zo'n armoedzaaier het zeil strijken.

Teunis: (*staat op en slaat met de vuist op tafel*) Maar dat zal niet gebeuren, dat beloof ik je, Alma van de Bantenburg. Nog ben ik de baas in de herberg Het Zwijnshoofd en onze Yvonne zal doen wat ik zeg!

Alma: (*staat op; dreigend*) Dan zou ik haar maar eens tot de orde roepen, Teunis van Hork. Want voordat je d'r erg in hebt, dan zit ze helegaar tussen dat paardevolkje. En we weten allebei wat voor een soort dat is... luiaards en dagdieven en anders niks! Kom mee, Karel... we gaan. (*samen af*)

Teunis: Verdulleme nog eens aan toe.. zit ik me daar tot over de oren in het werk om opoe d'r honderdste jaardag te organiseren, of krijg ik dat ook nog eens een keer voor de kiezen. En dan zo'n paardeartiest, die vent is natuurlijk zo arm als Job.

Mientje: *(op)* Ziezo, opoe ligt weer onder de wol en ze heeft de roggepap weer opgeslobberd. *(verbaasd)* Maar wat loop je in je eiges te mompelen?

Teunis: *(dreigend met vinger)* Die dochter van je, die haalt zich vreemde spektakels in 't hoofd.

Mientje: Onze Yvonne? Maar wat is daar dan mee?

Teunis: Je weet dat Alma van de Bantenburg en ikke hebben afgesproken, dat haar Karel en ons Yvonne later samen zouden trouwen. We hebben dat al afgemaakt toen ze nog in de poepluiers lagen. En dat zou natuurlijk prachtig fijn zijn, geld bij geld en bezit bij bezit, de bakkerij en 't café Het Zwijnshoofd in één hand!

Mientje: Zou, zeg je, Teunis?

Teunis: Ja Mientje, zou!! Gisteravond heeft Karelkje op de kermis de godganse avond achter ons Yvonne aangelopen, maar die rotmeid heeft klompeet de boot afgehouden. Ze zat alleen maar mooie ogen te maken tegen zo'n labbekak van een paardevent. *(woedend)* Maar ze zal me nog leren kennen. Ze mag over me lopen, maar niet heen en weer.

Mientje: *(legt hand op zijn arm)* Rustig nou, Teunis... rustig. Denk toch aan je hart.

Teunis: *(grijpt naar zijn hart)* M'n hart... ja, mijn hart. Opoe d'r honderdste jaardag en een dochter die niet wil, wat ik wil! O, dit brengt me nog op de rand van het graf. En ik heb het toch zo goed met ons Yvonne voor. Ze kan met Karelkje van de Bantenburg zo in een opgemaakt bed stappen. Ik snap het niet... ik snap het niet. Ik ben in het laatste half uur tien jaar ouder geworden.

Eppie: *(op, sjofel type, slordige regenjas met een hoedje achter op het hoofd en sigaret bungelend in de mondhoek. Hij houdt een opschrijfboekje en pen gereed)* Zo Teunis, enne... wat had je me zoal te vertellen? Je belde op dat het iets hartstikke belangrijks was, maar om je de waarheid te zeggen, ik heb het machtig druk.

Teunis: Zozo, en waarmee dan wel niet, Eppie? *(maakt gebaren naar Mientje, dat ze weg moet gaan)*

Mientje: Hè... eh... wat? Wat is 't er dan?

Teunis: Mientje, moeven!

Mientje: Ja, Teunis. *(gaat onderdanig af)*

Teunis: *(slijmerig)* Och, maar voor een gratis borreltje, daar kun je toch wel effe tijd voor vrijmaken, is niet zo, Eppie? *(schenkt in)* Kijk eens aan, man, dit glijdt makkelijk naar binnen!

Eppie: *(drinkt en veegt daarna smakkend de lippen af)* Nou Teunis, je hebt gelijk, kerel. Dat glijdt erin als Gods woord in een ouderling. En dat krijg ik ook niet iedere dag.

Teunis: *(schenkt opnieuw in; jolig)* Nou, ik denk dat dat nog wel zal meevallen. Jij, als topjournalist bij De Klaroen, zult toch wel met een toptraktament thuiskomen.

Eppie: *(verbitterd)* Dat valt dikke tegen, Teunis. Een mager loontje bij De Klaroen... te veel om van dood te gaan en te weinig om van te leven. En dan thuis... een zieke vrouw en vier schreeuwlelijkerds van kinders. Nee, het leven is niet aardig voor mij geweest.

Teunis: *(opgewekt)* Maar elk zijn leven heeft een doel, Eppie, enne...

Eppie: *(snauwt)* Ach, ga toch op 't dak zitten, Teunis, met een bos sjalotten in 't gat. Het doel van mijn leven is me de pleuris te werken en toch arm te blijven, op je ouwe dag afgedankt te worden met een fooi en dan de pijp uitgaan!

Teunis: Weet je wat het is, Eppie, de ene hand wast de andere, zeg ik altijd maar. *(rommelt wat in de geldla)* Kijk eens aan, Eppie. *(frommelt hem een bankbiljet in de hand)*

Eppie: *(verrast)* Wat is dit? Wat heeft dit te betekenen?

Teunis: *(opgeruimd)* Laat de dag van morgen, tillen aan z'n eigen zorgen... dat is mijn devies. *(knipoogt veelbetekenend)* En bovendien... ik zet jou op het potje enne... jij zet mij op het potje!

Eppie: *(bergt biljet op)* Je kent me, Teunis, normaliter neem ik nooit geen steekpenning aan. Maar met mijn bezwaarlijk gezin, dan moet je de huid wel naar de wind hangen. Wat kan ik voor je doen, Teunis?

Teunis: *(schuift bij hem aan tafel; vertrouwelijk)* Kijk eens hier, Eppie, zoals je misschien wel weet, wordt m'n opoe op vijfentwintig mei aanstaande honderd en daar wil ik een enorm groot feest van maken. Want dat is hier in Stevenskerke nog nooit gebeurd... iemand die honderd werd. En die feesten zullen een week duren en dat vindt allemaal in mijn café plaats. Ik ben van plan om hier van alles te organiseren.

Eppie: Wat dan, Teunis? *(maakt gebaar van bijschenken)*

Teunis: *(schenkt bij)* Nou, een eh... een groot feestdiner en dan moet iedereen zich kleden zoals dat honderd jaar geleden in de mode was. En een grote muziekkavond met René Froger en André Hazes en de Mais-kuls!

Eppie: Maarre... wat verwacht je dan van mij, Teunis?

Teunis: Jij moet de mensen d'r zogezegd warm voor schrijven. Jij moet zorgen dat tegen de zomer als opoe, dat miezerig overschotje van een mens, honderd wordt, dat dan iedereen zogezegd in de mood is voor een grandioze feestweek. En zoals 'k al zei, ik laat een grote feesttent achter 't café zetten zodat alle feestelijkheden hier plaats kunnen vinden. Het geld dat stroomt hier binnen en als 't lukt, Eppie, dan zul jij d'r ook wèl bij varen.

Eppie: (*enthousiast*) Nou... om eerlijk te zijn... dat lijkt me best wel wat, Teunis. Misschien kan ik eens met opoe gaan praten. Herinneringen ophalen en zo, over hoe het hier vroeger was in Stevenskerke. Want hoewel ze honderd wordt, lijkt ze me toch nog behoorlijk bij de pinken.

Teunis: Dat is zekers. Die ouwe rot gaat nog lang niet in een mandje melken. Dus, het is een deal, Eppie?

Eppie: (*drukken elkaar de hand*) Zekers weten, Teunis. Maar nou moet ik d'r echt van tussen. 'k Heb nog een verslag te maken van een gouwen huwelijk. Nou, tot ziens dan maar, hè Teunis.

Teunis: Wacht, dan laat ik je d'r effe uit. Als je gaat schrijven over vroeger, over opoe d'r herinneringen, dan hoop ik wel dat je 't een beetje kalm houdt. Je begrijpt, ik heb hier als caféhouder in Stevenskerke een rippetaatsie op te houden en ik zou niet graag willen dat je ons hele hebben en houden over de straat brengt.

Eppie: Zekers Teunis, dat spreekt toch vanzelf, man. (*samen, druk pratend, af naar buiten. Mientje op. Ze draagt een mandje met wasgoed en begint handdoeken op te vouwen. Ze neuriet een liedje*)

Yvonne: (*op vanuit de keuken, zij is een leuke, frisse persoonlijkheid en fleurig gekleed, zij is buiten adem*) Dag moe, daar was ik dan!

Mientje: (*geschrokken*) Kind toch... kind toch! Waar zat je nou in vredesnaam? Je vader zei al dat hij een rozijn mocht worden als hij snapte waar je uithing. Hij was echt machtig kwaad, nou ja... je kent je vader. En z'n hart speelde toch weer zo op.

Yvonne: (*vliegt haar moeder om de hals*) O moe... moe toch. Ik ben toch zo gelukkig.

Mientje: Jazeker, met die paardekerel, hè? Kind, kind, wees toch voorzichtig. Dat is helegaar tegen de zin van je vader. En als je die tegenwerkt, nou dan zwaait er wat. Je weet hoe helsdriftig hij kan worden. Vorig jaar nog, toen hij ruzie had met de dorpssmid, toen was 't ie zo kwaad dat ie 't jachtgeweer heeft gepakt en de smid een schot hagel in 't achterwerk heeft gejaagd. De vrouw van de smid is uren bezig geweest om met een schilmesje de hagelkorrels uit de smid z'n gat te peuteren.

Yvonne: (*pakt Mientje om het middel en danst met haar heen en weer*) O moe, moe, 't is toch zo'n schat, hè. En hij is zo knap... o, o, o, 't is toch zo'n mooie kerel. En ik ben helemaal gek op hem en hij is zo lief, moe, 't is een echte schat.

Mientje: (*zorgelijk, maakt zich los*) Maar kind toch, zo'n paardekerel, wat moet je daar in vredesnaam mee! Hij is natuurlijk zo arm als een kerkrat en hij heeft geen nagel om 't gat te krabben.

Yvonne: O maar, moe, Max heeft hele grote plannen. Hij wil die ouwe schuur kopen van Schurinks-Willem. Je weet wel, die staat net buiten

Stevenskerke. Hij heeft zelf een paard en dan wil hij die ouwe schuur verbouwen tot een prachtig mooie paardrij-manege.

Mientje: Maar heeft hij daar dan wel de centen voor?

Yvonne: Dat gaat hij lenen bij de Rabobank. Die leent immers uit, dat weet heel Stevenskerke. Tegen zes procent. En als de manege klaar is, dan gaat Max paardrijlessen geven. Daar is momenteel ontzettend veel belangstelling voor, zegt Max. En na een jaar... als de zaak draait, dan gaan we trouwen. O moe, moe toch, ik ben toch zo gelukkig!

Mientje: Kind toch, kind toch! Laat die Max van jou zich toch niet met huid en haar uitleveren aan die Rabobank. Die wil wel lenen, maar ze moeten het ook een keer terug hebben.

Yvonne: Maar Max wil aanpakken, moesje. Hij zal heel erg zijn best doen om de rente en aflossing op tijd te betalen. "Vieze varkens worden niet vet", zegt hij altijd.

Mientje: *(met geheven wijsvinger)* Ik zeg je één ding, kind, kijk uit met geld lenen. En bovendien, je weet wat je vaders wensen zijn!

Yvonne: Ja, dat ik met dat sullig Kareltje van de Bantenburg ga trouwen. Maar dat doe ik niet, moe... dat doe ik nooit!

Mientje: Maar je va, Yvonne. Denk je eens in, het café en de bakkerij in één hand.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto